

Pernille Skippers tale til Enhedslistens årsmøde

Taler

Pernille Skipper
Politiker, Enhedslisten

Dato

12. maj 2017

Sted

København

Kære venner. Hvor er det dejligt at være her sammen med jer.

Selvfølgelig skal jeg starte med at sige velkommen til – eller rettere på vegne af – alle delegerede. Og velkommen til alle gæster fra partier og bevægelser fra resten af verden og her fra Danmark.

Det her er jo et årsmøde, der blandt andet står i kommunalvalgets tegn. Og for os i Enhedslisten bliver det endnu et historisk kommunalvalg.

I 2009 kunne Enhedslistens byrådsmedlemmer tælles på få hænder. I 2013 blev vi valgt ind i alle regioner og 76 kommuner. Og ved det kommende kommunalvalg kan man i flere kommuner end nogensinde før stemme på en Enhedslistekandidat.

Det er jeg glad for og utroligt stolt over.

Det er jeg blandt andet, fordi jeg ved, at hver eneste kandidat knokler. Uanset om du stemmer på Enhedslisten til byrådet eller til regionen, så skal du vide, at du får en rød-grøn knokler.

Uanset om det er i Esbjerg eller i Rønne. Uanset om det er en historiker, en fængselsbetjent eller en pædagog.

Uanset om din lokale Enhedsliste-kandidat går i Ecco-sko eller stiletter, så lover vi dig en, der vil gøre alt for at gøre din by, din kommune, din region og den her verden friere, grønnere og meget, meget mere solidarisk.

Regeringen lavede for noget tid siden en kanon over de ti vigtigste danske værdier. Her var der blandt andet værdier som velfærdssamfundet og ligestilling mellem kønnene.

Så tænker man, det kunne jo lige så godt have haft overskriften: Ting, som regeringen ikke vil bruge tid eller penge på.

Når det kommer til ligestilling, har de ikke mange forslag i skuffen. Selvom kvinderne stadig tager mere end 90 % af den samlede barselsorlov. Der er stadig en 17 % lønforskel mellem mænd og kvinder.

Selvfølgelig er det ikke ligestilling.

Og når grebet strammes om velfærdssamfundet, og uligheden stiger, rammer det kvinder særlig hårdt.

For det er enlige kvinder med børn, der taber mest på kontanthjælpsloftet. Det er hovedsagelig kvinder, der mister jobbet, når der skæres ned i velfærden.

Og kvinder, der tager over i hjemmet, når der er dårligere omsorg for vores bedsteforældre, og der bliver flere lukkedage i børnehaven.

Det er ikke ligestilling.

Der er brug for handling. Vi foreslår, at til overenskomsterne i det offentlige næste år skal der afsættes fem milliarder kroner øremærket til at bekæmpe uligeløn. Kvindefagene er sakket bagud alt for længe.

Hvis vi gør ingenting og fortsætter i det nuværende tempo, har vi først ligeløn i Danmark om mere end 100 år.

Vores sygeplejersker, pædagoger og alle andre i omsorgsfagene bærer et kæmpe ansvar hver dag. Vi kan ikke vente 100 år på, at de får løn og anerkendelse, som de fortjener. Vi kan ikke vente 100 år på lige løn for lige arbejde.

I morgen skal vi i gang med debatten om feminisme, og det er både spændende og vigtigt.

Men desværre tror jeg ikke altid, det er en debat, der går rent ind i frokoststuerne rundt omkring i landet. Der bliver også brugt ord og begreber, som for mange ikke vækker genklang.

Måske kan vi blive bedre til at forklare, hvorfor det er så langt ude, at et samfund, der hylder frihed og lighed, halter, når det kommer til ligestilling.

Og måske skal vi også blive bedre til selv at praktisere feminisme – at give plads. Til dem, der ikke har læst mange bøger, men også ønsker et mere lige samfund. Give rum til unge, der mister lysten til at deltage, hvis folk ikke kan finde ud af at tale ordentligt til hinanden. Give plads til mennesker, der ikke drikker øl og spiser gris.

Hvis vi mærker efter og ser os omkring i det her lokale i dag, tror jeg godt, vi kan se det – at der er steder, hvor vi selv kan blive bedre feminister.

For venner, feminisme handler jo grundlæggende om frihed og lighed. Det burde gå lige i hjertet på mange flere. Og hold nu op, hvor har vi brug for at få mange flere med.

Hvis regeringen har en liste over ting, de ikke vil gøre noget ved, hvor ligestilling står på, så står der helt sikkert også klima.

I kan sikkert godt huske energiministeren, Lars Christian Lilleholt, der plejer at tale om grøn realisme. Han er nu begyndt at sige, at Danmark skal være et grønt udstillingsvindue.

Men jeg kan godt være lidt bange for, at hvis han er kunstneren, så ender udstillingen nok med at ligne grunden rundt om Cheminova.

Det tænker jeg, fordi sandheden er, at så snart typer som Mærsk ringer, så kommer der andre boller på suppen. Og et flertal i Folketinget fik for nylig sådan et opkald. Wupti, så indgik de en ny katastrofal Nordsøaftale.

For det første er den aftale en skattegave på fem milliarder kroner til en af Danmarks største virksomheder. Fem milliarder kroner, som vi kunne have investeret i vindmøller, støtte til økologisk landbrug eller i ny grøn teknologi.

For det andet har aftalen det erklærede mål at få Mærsk til at vride den absolut sidste dråbe op af undergrunden. Men hvis vi skal bremse klimaforandringerne, så skal op mod 75 procent af den olie og gas, vi kender til, blive i jorden.

Det handler dybest om at give kloden videre til vores børn og børnebørn i ordentlig stand. Så skal vi da ikke give Mærsk milliardstor støtte til at smadre den.

Hvis Danmark skal være et grønt foregangsland, og det skal vi, så skal vi holde op med at bruge pengene på olie og gas og i gang med at bruge pengene på grøn omstilling.

Den nuværende regering skal have al den modstand, vi kan give dem. Den står for topskatterabatter, højere pensionsalder og en sort klimapolitik. For min skyld må Løkke, Pape og Samuelsen gerne sætte sig ind i ministerbilerne og beholde dem – hvis bare de kører langt væk.

Heldigvis er der flere partier end os, der arbejder på det. Og i Enhedslisten er vi glade for at samarbejde med jer andre oppositionspartier for at få de tre herrer ud af vagten. Det er helt afgørende for at få et nyt flertal, at vi kan det.

Men jeg bliver også nødt til at sige meget klart:

Får vi et nyt flertal, skal vi i Enhedslisten også kunne se os selv i den politik, der bliver ført.

Vores politiske projekt er ikke at gøre Mette Frederiksen til statsminister.

Der er helt sikkert nye gode toner fra socialdemokraternes top på nogle områder. Og vi kommer aldrig til at pege på Løkke. Vi vil meget gerne samarbejde om mere lighed, velfærd og grøn omstilling.

Men vi kan ikke ignorere, at uligheden og fattigdommen også steg, mens Socialdemokraterne, SF og Radikale sad i regering.

Så hvis en ny regering med Socialdemokraterne i spidsen sætter den grønne omstilling i stå. Hvis der valser en ny Corydon ind med reformer, der markant øger uligheden. Hvis Sass vil bygge australske flygtningelejre.

Så er det måske på tide, at vi som parti siger: Det bliver med et andet parlamentarisk grundlag end Enhedslisten.

I onsdags så vi velfærdsalliancen demonstrere for vores velfærd endnu en gang. Til alle, der var med over hele landet: Godt gået! Den kamp er vigtig.

For der er i dag det laveste antal kommunalt ansatte i 10 år. Det betyder færre lærere til eleverne i folkeskolen. Færre hænder til flere ældre.

Og på sygehusene skal de ansatte løbe to procent hurtigere hvert år – på operationsstuerne, på fødegangene og på skadestuerne.

For nyligt snakkede jeg med min far. Han er sådan klassisk nordjysk; der bliver normalt brummet mere i skægget, end der bliver talt med store bogstaver. Men fanden tog ligesom ved ham, da vi kom til at tale om de SOSU'er, der arbejder på plejehjemmet i Fårup, hvor min farmor boede og døde sidste sommer.

Som han sagde: Hvis de ikke var blevet efter fyraften og var kommet på ekstra besøg, så, ja, så havde farmor ikke haft det ordentligt. De fortjener fandeme nogle flere kollegaer.

Jeg kunne ikke være mere enig. Så til SOSU'erne på ældrecenteret i Fårup og alle I, der arbejder i vores velfærd, vil jeg gerne sige: Tusind tak for den kæmpe indsats, I gør. På trods af de vilkår, I bliver budt. Vi kæmper for, at I får nogle flere kollegaer.

Men mange af de politikere, der laver nedskæringerne, lægger ansvaret fra sig. De får det til at lyde, som om det er flygtnings skyld, at der bliver skåret ned på vores velfærd.

Det nytter bare ikke noget. Der kommer ikke flere hænder i ældreplejen af, at flygtningebørn afvises ved den danske grænse eller sendes ud på en øde ø. Og det var ikke en syrisk flygtning, der tvang Socialdemokraterne eller Dansk Folkeparti til at indgå en boligskatteaftale.

Hvis Folketingets flertal holder op med at smide skatte kroner efter de rigeste boligejere og de store selskaber. Så har vi både råd til hjælpe mennesker på flugt OG til at sikre velfærd og tryghed. For os alle sammen. Lad os nu bare komme i gang.

Næste store slag bliver som sagt kommunalvalget. Og ved I hvad: Det er faktisk muligt at ændre retning.

Sidste folketingsvalg blev afgjort af ét mandat. Det er forskellen på de to blokke. Ét mandat svarer til ca. 20.000 vælgere. Det er 217 pr. opstillingskreds eller 15 personer pr. valgsted. Tænk på, hvor lidt det egentlig er. Samtidig blev mere end en halv million vælgere faktisk hjemme på sofaen.

Hvis hver af os her i dag bare har ét familiemedlem, der rejser sig fra sofaen næste gang og stemmer. Hvis vi hver især kan overtale bare en enkelt kollega eller tage en enkelt ven med ned til stemmeboksen, så kan det gøre en kæmpe forskel.

Vi har brug for hver eneste af de stemmer allerede til efteråret, når vi skal slås i vores kommuner og regioner. Vores plejehjem har brug for dem. Vores børn, den grønne omstilling, vores sygehuse har brug for hver eneste stemme.

Og jeg ved, at I vil give alt, hvad I har. Som I plejer. For vi er rød-grønne knoklere. Og jeg glæder mig så meget til, vi skal i gang.

Rigtig godt årsmøde.

Kilde

Ukendt

Tags

Enhedslisten, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-skipper-tale-til-enhedslistens-aarsmoede-2017>